
Krajina světla

Po probuzení sen zmizel a zanechal pouze trpkou, slanou chuť v jeho hrdle. Jako kdyby polkl slzy. Slyšel Meg dýchat vedle sebe, tiše a pravidelně. Nějaká jeho část zápasící s tíhou zoufalství chtěla, aby se k ní otočil. Pro úlevu a zapomnění při sexu.

Byla teplá a pod ním by ožila.

Místo toho se odvrátil. A věděl, *věděl*, že je to shovívavost; bylo sebezníčající dát přednost objetí svého utrpení. Přesto vstal z postele a ve tmě našel svoje věci. Oblékl se a nechal ji spát.

Ve snu lezl na horu. Probojovával si cestu ledem a skalami, tisíce metrů nad světem. Vzduchoprázdňem, kde každé nadechnutí byla agónie. Musel směřovat vzhůru, nucen drápat se centimetr po centimetru, zatímco pod ním nebylo nic než vířící, bílé moře. Kdyby spadl, utonul by v něm, bezhlesně.

A tak šplhal, až mu krvácely prsty a zanechávaly rudé šmouhy na ledem pokryté skále.

Vyčerpaný se s úlevou vytáhl na nějakou římsu. A uviděl ústí jeskyně. Pulzovalo v ní světlo a rozžehlo v něm naději, zatímco se plazil dovnitř.

Otevírala se, tyčila jako nějaký ledový palác. Ze stropu visely obrovské ledové formace až dolů k podlaze a tvořily sloupy a oblouky, bělostné a modré tam, kde led pableskoval jako tisíce diamantů. Hladké a jako zrcadla lesklé stěny odrážely stovky jeho obrazů.

Zvedl se na nohy, obcházel tu nádheru, omámený jasmem, prostorem a jiskřením.

Tady by mohl žít, sám. Ve své vlastní pevnosti osamělosti. Tady by našel mír, v tichu, kráse a samotě.

Pak uviděl, že není sám.

O zářivou stěnu se opíralo zhroucené tělo, přitavené k ní roky neúnavného chladu. Z hrudi vyčnívala rukojeť cepínu a na černé bundě se leskla rudá krev.

Jeho srdce škobrtlo, protože pochopil, že tady není kvůli klidu, ale z povinnosti.

Jak snese to tělo dolů? Jak unese tu tíhu na dlouhé, nebezpečné cestě zpátky do světa? To netušil. Neměl nezbytnou zručnost, nástroje ani sílu.

Cestou k tělu vrhaly na něho stěny a sloupy jeskyně odrazy. Byly jich stovky, stovky mrtvých těl. Kamkoliv se podíval, všude se k němu přidávala smrt.

Led začal praskat. Stěny se otřásaly. Zněly burácející zvuky, když poklekl k nohám mrtvého. Tvář mrtvého Gallowaye se otočila k němu, zuby odhalené v krvavém šklebu.

A byla to Jackova tvář – a Jackův hlas, jenž se ozval mezi kácejícími se sloupy a zvedající se podlahou. „Odtud nevede cesta zpátky ani pro jednoho z nás. Tady jsme všichni mrtví.“

Jeskyňě ho pohltila a v tomtéž okamžiku se probudil.

Meg nepřekvapilo, že Nat už je pryč. Probrala se až po osmé, takže si uměla představit, že nudou nebo hladem ztratil chuť čekat na její probuzení.

Byla mu vděčná za společnost a přímočaré chování. Nechal ji vypořádat se s šokem a žalem – a čímkoliv, co cítila – vlastním způsobem. Považovala to za cennou vlastnost u přítele nebo milence.

Byla si celkem jistá, že je pro ni obojí.

Hodlala nastalou situaci řešit i nadále – se sebou, s matkou i se všemi v městečku. S policií.

Neviděla důvod, proč by se tím měla zabírat zrovna teď. Na to bude dost času, až se vrátí do Lunacy.

Předpokládala, že najde Nata nebo on ji dříve, než bude čas zamířit zpátky. Mezitím si chtěla dát hlavně kávu.

Jídelna byla plná hostů, kteří tu snídali. Levné ubytování a dobré jídlo lákaly mnoho pilotů a průvodců využívajících Anchorage jako startovací základnu. Viděla hodně známých tváří.

A potom spatřila i Nata.

Seděl sám v boxu v zadním rohu. Jelikož šlo o vyhledávané místo, znamenalo to, že sem přišel poměrně brzy. Měl před sebou hrnek kávy a noviny. Ale nepil a ani nečetl. Byl někde jinde, ponořen ve svých myšlenkách. Ponurých a smutných myšlenkách.

Když se na něho dívala z druhého konce rušné místnosti, věděla, že nikdy neviděla nikoho tak osamělého.

Ať je jeho dlouhý, smutný příběh jakýkoliv, pomyslela si, zabíjí ho.

Vydala se k němu, ale někdo zavolal její jméno. Zatímco odpovídala zamáváním, všimla si, jak Nat zpozorněl. Sledovala, jak se vrací zpátky, záměrně zvedá hrnek s kávou a uklidňuje se, než se k ní otočí. Usmál se na ni.

Bezstarostný úsměv, tajemné oči.

„Vyspala ses dobře?“

„Docela ano.“ Vklouzla do boxu naproti němu. „Už jsi jedl?“

„Ještě ne. Vědělas, že sem dojíždějí lidé až z Montany, aby pracovali v okolních konzervárnách?“

Podívala se na noviny a na článek. „Vlastně ano. Je to dobře placená práce.“

„Ale zase ne tolik, aby bojovali s každodenní dopravní špičkou. Domníval jsem se, že člověk žije v Montaně, protože chce chovat koně nebo dobytek. Nebo založit nějaký polovojsenský výcvikový tábor. Jasně, velké zevšeobecnění, ale i tak.“

„Jsi fakt člověk z východního pobřeží. Ahoj, Wando.“

„Meg.“ Servírka, vypadající tak na dvacet a velmi energicky, postavila na stůl další hrnek kávy a vytáhla bloček. „Co si dáte?“

„Vajíčka naměkko, kanadskou slaninu, krokety, bílý toust. Jak se má Jocko?“

„Hodila jsem ho přes palubu.“

„Říkala jsem ti, že je to ztroskotanec. Co si dáš ty, Burke?“

„No...“ Hledal v sobě apetit a pak se rozhodl nechat se inspirovat vůněmi. „Omeletu se šunkou a sýrem a bílý toust.“

„Ano. Teď chodím s klukem jménem Byron,“ sdělila servírka Meg. „Píše básně.“

„Tak ten by měl být lepší.“ Když Wanda odešla, Meg se otočila zpět k Natovi. „Wandini rodiče patřili k těm sezónním zaměstnancům, když byla malá. Trávila tady léto, zatímco oni pracovali v konzervárně. Zalíbilo se jí tu a loni se sem nastěhovala natrvalo. Obvykle randí s pitomci, ale jinak je bezva holka. O čem jsi přemýšlel, než jsem přišla?“

„O ničem. Četl jsem noviny.“

„To není pravda. Ale jelikož jsi mi v noci prokázal laskavost, nebudu na tebe tlačit.“

Nepopřel to a ona nenaléhala. A potlačila i nutkání natáhnout se a pohladit ho po tváři. Ani ona, když se trápila, netoužila po chlácholení. A tak se k němu chovala se stejnou ohleduplností, jakou očekávala pro sebe.

„Je ještě něco, co tady musíme udělat, než se vydáme zpátky? Pokud se tu zdržíme, budu muset někoho požádat, aby zašel zkontrolovat moje psy.“

„Zavolal jsem na státní policii. Vedením případu je pověřen seržant Coben, alespoň prozatím. Asi bude chtít s tebou mluvit – a nejspíš i s tvou matkou. Řekl bych, že dokud nevypraví tým a nesnesou tělo dolů, nebude se tu nic moc dít. Také jsem zavolal do nemocnice. Všichni tři kluci jsou v uspokojivé kondici.“

„Tak to jsi sebou hodil. Pověz mi, náčelníku, staráš se takhle o každého?“

„Ne. Jenom se zajímám o detaily.“

V životě slyšela větší kecy, vždyť žila v Lunacy. „Podávala si tě? Tvoje exmanželka?“

Zavrtěl se. „Možná.“

„Chtěls ji napadnout? Vytrást z ní duši?“

„Ani ne.“

Počkala, než jim Wanda naservírovala jídlo a dolila kávu. Meg zařízla nůž do vajíček a nechala žloutek téct, kam chtěl. „Spala jsem s jedním spoluzákem na koleji,“ spustila. „Velký krasavec. Trochu hloupý, ale měl obrovskou výdrž. Začal se mnou hrát takovou tu oblbovací hru. Jak bych měla používat více mejkapu, lépe se oblékat, možná bych se neměla s lidmi tolik hádat. Bla bla. Ne že bych nebyla,“ řekla a zamávala vidličkou, „krásná, sexy a chytrá, to ne, jenom bych se mohla trochu víc snažit, trochu víc se vylepšit.“

„Ty nejsi krásná.“

Zasmála se a s jiskřičkami v očích se zakousla do toustu. „Mlč. Tohle je můj příběh.“

„Jsi více než krásná. Krása je jenom šťastná DNA. Ty jsi... podmanivá,“ rozhodl se. „To je věc, která vychází z nitra, takže je mnohem lepší než krása. Pokud chceš znát můj názor.“

„Páni.“ Opřela se překvapená natolik, aby zapomněla na snídani. „Kdybych byla někdo jiný, tak bych po takovém proslovu ztratila řeč. Takhle jsem ztratila nit. O čem jsem to sakra mluvila?“

Když se usmál, tak tentokrát se ten úsměv promítl i v jeho očích a prosvítil jejich šed'. „Spalas s pěkným pitomcem.“

„Dobrá. Dobrá.“ Pustila se do krocket. „Nebyl jenom on, jenže mi bylo dvacet a ty pasivně agresivní urážky tohohle frajera mi pronikaly pod kůži – zejména když jsem zjistila, že šoustá i jednu barbínu s vymytým mozkiem, zato s množstvím prachů a prsními implantáty.“

Zmlkla a soustředila se na snídani.

„Cos udělala?“

„Co jsem měla dělat?“ Napila se kávy. „Když jsme šli příště do postele, ušoustala jsem ho téměř k smrti a potom jsem mu podstrčila pár pilulek na spaní.“

„Tys ho omámila?“

„Ano, a co?“

„Nic. Nic.“

„Zaplatila jsem dvěma klukům, aby ho snesli dolů do jedné přednáškové síně. Oblékla jsem toho ubožáka do ženského sexy prádla – podprsenka, podvazkový pás, černé punčochy. Bylo to dost náročné. Potom jsem mu nalíčila obličej a natočila vlasy. Udělala jsem pár fotek a dala je na internet. Když v osm ráno přišli první studenti, ještě spal.“ Snědla trochu vajíček. „Pekelné představení – zejména když se probudil, pochopil a začal ječet jako holka.“

Nat se radoval, oceňoval cílevědomost i nápaditost její pomsty. Připil jí kávu. „Můžeš se vsadit, že já tvůj šatník komentovat nebudu.“

„Pointa příběhu. Věřím v odplatu. Za malé i velké věci. Za všechno mezi nimi. Nechat lidi, aby s tebou orali, je jenom lenost a nedostatek kreativity.“

„Nemilovalas ho.“

„Sakra, to rozhodně ne. Kdyby ano, tak bych mu nezpůsobila jenom ostudu. Přidala bych intenzivní fyzickou bolest.“

Nat si pohrával se zbytkem omelety. „Dovol mi jednu otázku. Jsme výjimeční?“

„Já sebe považuju za výjimečnou, ve všech ohledech.“

„A to, co je mezi námi,“ pokračoval trpělivě. „Je to výjimečné uspořádání?“

„To je to, co hledáš?“

„Já nic nehledal. Potom ses objevila ty.“

„Ehm-hm.“ Dlouze vydechla. „To je dobré. Zdá se, že jsi velký hrnec plný dobrého. Nemám problém stýkat se sexuálně pouze s tebou, dokud se nám to bude oběma líbit.“

„Dostatečně čestné.“

„Podváděla tě, Burke?“

„Ano, podváděla.“

Meg pokývla a pokračovala v jídle. „Já nepodvádím. No dobře, někdy v kartách, ale jenom z plezíru. A někdy lžu, když je to nutné. Nebo když je

lež větší legrace než pravda. Umím být protivná, když mi to vyhovuje, což je často.“

Odmíchlala se. Natáhla ruku a na okamžik se dotkla jeho. „Ale nekopu do muže, když leží na zemi, pokud jsem ho na ni nesrazila já. A nesrážím ho, pokud si to nezaslouží. Také držím slovo, když ho dám. Takže dávám ti svoje slovo, že tě nebudu podvádět.“

„Vyjma v kartách.“

„Jasně. Zanedlouho bude světlo. Měli bychom vyrazit.“

Netušila, jak se má vypořádat s Charlen. Ať se na to dívala ze kteréhokoliv úhlu, výsledek byl vždy stejný. Hysterie, obviňování, vztek, slzy. S Charlen bylo vždy všechno chaotické.

Nat jí možná četl myšlenky, protože ji zastavil přede dveřmi *Boudy*. „Možná bych jí to měl sdělit já. Už jsem sděloval tenhle druh zpráv různým rodinám.“

„Musel jsi lidem říkat, že jejich milenec ležel patnáct roků mrtvý v ledové jeskyni?“

„Způsoby smrti nemají až takový vliv na výsledek.“

Jeho hlas zněl vlídně, v přímém kontrastu s ostrým tónem jejího. Uklidnilo ji to. Více než uklidnilo, uvědomila si. Vyvolalo to v ní chuť opřít se o něho.

„I když bych ti ten úkol s radostí přenechala, bude lepší, když to udělám já. Můžeš potom posbírat kousky, až skončím.“

Vešli dovnitř. Několik lidí lelkovalo u kávy nebo si dávali brzkou snídani. Meg si rozepínala bundu a signalizovala Rose.

„Charlen?“

„V kanceláři. Slyšela jsem, že Steven a jeho kamarádi budou v pořádku. Cesty jsou stále špatné, ale Pošuk tam dneska dopraví Joeho a Laru letadlem. Dáte si kávu?“

Nat se díval za Meg procházející dveřmi. „Rád.“

Meg prošla recepcí, obešla pult a vešla do kanceláře bez klepání. Charlen seděla u psacího stolu a telefonovala. Věnovala Meg netrpělivé odmávnutí.

„Podívej, Billy, jestli se mám nechat takhle odrbat, tak napřed očekávám pozvání na večeři.“

Meg se otočila zpátky. Když se její matka dohadovala o ceně nějakého zboží, musela ji nechat to dokončit. Kancelář nevypadala zrovna efektivně. Byla jako Charlen – ženská, nápadná a komická. Spousta dětsky růžových tkanin, armáda směšných lapačů prachu. Na stěnách obrazy kytek ve zlatých rámech, na sametové pohovce plno hedvábných polštářků.

Voněly tu růže, z osvěžovače vzduchu, který Charlen používala při každém vstupu do místnosti. Samotný stůl byla vyumělkovaná napodobenina starožitnosti. Koupila ho podle katalogu a zaplatila za něj příliš mnoho peněz. Zakřivené nohy, složité řezby.

Souprava psacího náčiní byla růžová, stejně jako dopisní papíry s hlavičkou napsanou Charleniným kudrlinkovitým, téměř nečitelným písmem.

Vedle pohovky stála lampa – pozlacený stojan s růžovým stínítkem –, která se podle Meg hodila spíše do bordelu než do kanceláře.

Přemýšlela, jako ostatně často, jak může pocházet z někoho s takovým vkusem, jehož uvažování a chování je v přímém kontrastu s jejím. Jenže možná že její život je jenom nepřetržitou vzpourou proti lůnu.

Charlen zapředla svoje rozloučení a Meg se otočila zpátky.

„Pokusil se mě oškubat.“ Charlen si se smíchem nalila z konvice na stole vodu do sklenky.

Kancelář nevypadá efektivně, pomyslela si Meg, ale vzhled velmi často klame. Pokud šlo o obchody, Charlen uměla vykalkulovat svůj zisk a ztrátu do posledního centu v kteroukoliv denní nebo noční dobu.

„Slyšela jsem, že jsi hrdinka.“ Charlen upíjela vodu a dívala se na dceru. „Ty a ten sexy náčelník. Zdrželi jste se v Anchorage kvůli oslavě?“

„Nestihli jsme odletět za světla.“

„Jasně. Jenom jedna rada. Muž jako Nat si nese těžké zavazadlo. Ty jsi zvyklá cestovat rychle a nalahko. Není to dobré spojení.“

„Budu na to myslet. Musím s tebou mluvit.“

„Mám ještě hodně telefonátů a papírování. Víš, že v tuhle dobu jsem za-neprázdněná.“

„Jde o mého otce.“

Charlen odložila sklenku s vodou. Měla velmi klidnou tvář, velmi bledou, ale pak se jí do obličeje vhrnula barva. Růžová jako ostatní věci v místnosti.

„Ozval se ti? Viděla ses s ním v Anchorage? Ten čubčí syn. Ať si ani na minutu nemyslí, že se sem může vrátit a pokračovat. Ode mě nic nedostane, a jestli máš nějaký rozum, tak se zachováš stejně.“

Odsunula se od stolu a vstala. Barva na jejích tvářích přešla v horce rudou. „Nikdo, *nikdo* ode mě neodejde a potom se jen tak vrátí. Nikdy. Pat Galloway může jít k čertu.“

„Je mrtvý.“

„Asi nějaká uvzlykaná historka. Vždycky byl dobrý... Co tím myslíš, že je mrtvý?“ Vypadala spíše otráveně než šokovaně. Odhodila kadeře dozadu. „To je směšné. Kdo ti řekl takovou pitomou lež?“

„Umřel. Zdá se, že před dlouhou dobou. Možná jen několik dní po svém odchodu.“

„Proč říkáš něco takového? Proč říkáš něco takového mně?“ Barva hněvu vyprchala a zanechala její obličej bledý, bílý, stažený a náhle starý. „Nemůžeš mě až tak nenávidět.“

„Necítím k tobě žádnou nenávist. V tom ses vždycky mýlila. Možná jsi mi většinu času lhostejná, ale nejde o nenávist. Ti kluci ho našli v ledové jeskyni. Uchýlili se do ní před bouří. Byl tam. Byl v té jeskyni.“

„Takový nesmysl. Chci, abys odešla.“ Její hlas vystoupal do ochraptělého vriskotu. „Okamžitě odtud vypadni!“

„Vyfotili ho,“ pokračovala Meg, i když Charlen popadla jedno z těžítek a praštila jím o zeď. „Viděla jsem fotky. Poznala jsem ho.“

„To *není* pravda!“ Otočila se, sebrala z police nějakou cetku a mrskla s ní na zem. „Vymyslela sis to, aby ses mi pomstila.“

„To jako za co?“ Meg ignorovala sošky a sklo, které se rozbíjely o stěny, na podlaze, a dokonce i potom, když ji nějaký střep škrábl po tváři. Byla to Charlenina obvyklá metoda, jak ventilovat hněv.

Rozbíjet, ničit. Potom někomu přikázat, aby to zametl. A koupit nové.

„Za to, že jsi byla špatná matka? Že jsi děvka? Že ses vyspala se stejným klukem jako já jenom proto, abys dokázala, že nejsi příliš stará, abys mi ho ukradla? Nebo možná za to, že mi po většinu mého života říkáš, jaké jsem pro tebe zklamání jako dcera. Kterou z urážek mám vytáhnout z klobouku?“

„Vychovala jsem tě úplně sama. Obětovala jsem se pro tebe, abys měla, co jsi chtěla.“

„Škoda žes mi nezajistila lekce hry na housle. Teď by se to hodilo. A hádej co, Charlen. Tohle není o tobě nebo o mně. Tohle je o něm. Je mrtvý.“

„Nevěřím ti.“

„Někdo ho zabil. Zavraždil. Někdo mu zabodl cepín do hrudi a nechal ho na té hoře.“

„Ne. Ne, ne, ne, ne.“ Nyní měla strnulý obličej, nehybný a studený jako obloha za ní. Potom se zhroutila na podlahu a seděla mezi střepy porcelánu a skla. „Ach můj bože, ne. Pat. Pat.“

„Proboha vstaň. Pořežeš se.“ Stále rozzlobená Meg přiskočila k matce, popadla ji pod pažemi a zvedla ze země.

„Meg. Megan.“ Charlen se zadržával dech. Velké modré oči se zalily slzami. „On je mrtvý?“

„Ano.“

Slzy přetekly a kanuly jí po tvářích. S kvílením položila hlavu na Megino rameno a visela na ní.

Meg zápasila s prvním nutkáním odtáhnout se. Nechala matku plakat, držet se a plakat. A uvědomila si, že je to jejich první upřímné objetí po tolika letech, že je ani nedokázala spočítat.

Když tahle bouře pominula, odvedla Charlen nahoru do jejího pokoje. Je to jako svlékat panenku, pomyslela si, když připravovala matku k ulehnutí. Ošetřila Charlen drobné ranky a natáhla jí přes hlavu noční košili.

„Neopustil mě.“

„Ne.“ Meg šla do koupelny a prohlédla matčinu lékárničku. Byla tam spousta tabletek. Našla xanax a naplnila sklenici vodou.

„Nenáviděla jsem ho za to, že ode mě odešel.“

„Já vím.“

„A ty jsi za to nenáviděla mě.“

„Možná. Vezmi si tohle.“

„Zavražděný?“

„Ano.“

„Proč?“

„To nevím.“ Postavila sklenici stranou, když Charlen spolkla pilulku.
„Lehni si.“

„Milovala jsem ho.“

„Možná ano.“

„Milovala jsem ho,“ opakovala Charlen, zatímco ji Meg přikrývala. „Nenáviděla jsem ho, že mě nechal samotnou. Neuměla jsem být sama.“

„Prospi se chvílku.“

„Zůstaneš tady?“

„Ne.“ Meg zatáhla závěsy a řekla do stínů: „Mně nevádí být sama. Naopak to potřebuju. Až se probudíš, stejně mě tady nebudeš chtít.“

Ale zůstala, dokud Charlen neusnula.

Cestou ze schodů potkala Sarrii Parkerovou. „Nech ji spát. V její kanceláři je šílený nepořádek.“

„Slyšela jsem.“ Sarrie vytáhla obočí. „Muselas jí říct fakt něco, když se tak rozběsnila.“

„Jenom zkus kancelář trochu uklidit, než se tam vrátí.“

Pokračovala v chůzi a cestou popadla bundu, kterou pověsila v restauraci. „Musím jít,“ řekla směrem k Natovi.

Vstal od barového pultu a dohnal ji u dveří. „Kam?“

„Domů. Musím domů.“ Uvítala chlad a lehký závan větru.

„Jak je jí?“

„Dala jsem jí uklidňující prášek. Až se probudí, vrhne se na tebe. Pro-miň.“ Navlékla si rukavice a pak přitiskla ruce na oči. „Bože. Bože. Bylo to přesně takové, jak jsem čekala. Hysterie, vztek, proč mě nenávidíš. Jako vždycky.“

„Máš pořežanou tvář.“

„Jenom škrábnutí. Porcelánový šrapnel. Házela věcmi.“ Opatrně dýchala, zatímco kráčeli k řece. Pozorovala, jak se její sražený dech vznáší a rozplývá. „Ale když jí to došlo, když pochopila, že jsem se nepřišla hádat, sesypala se. To, co jsem viděla potom, mě zaskočilo. Nečekala jsem to, co jsem viděla v jejím obličejí. Milovala ho. S tím jsem nepočítala. To mě nikdy nenapadlo.“

„Zdá se, že být teď sama není dobrá volba ani pro jednu z vás.“

„Ona nebude. Já chci být sama. Dej mi pár dní, Burke. Stejně budeš mít plné ruce práce. Jen pár dní, než se tohle usadí. Potom mě přijď navštívit. Připravím ti něco k jídlu, vezmu tě do postele.“

„Telefony už zase fungují. Můžeš mi zavolat, kdybys něco potřebovala.“

„Ano, můžu. Nepokoušej se mě spasit, náčelníku.“ Nasadila si brýle proti slunci. „Postarej se jenom o detaily.“

Otočila se, přitáhla si jeho hlavu k sobě a věnovala mu vášnivý, hledající polibek. Potom se odtáhla a pohládila ho rukou v rukavici po tváři.

„Jenom pár dní,“ opakovala a vydala se k letadlu.

Neohlédla se, ale věděla, že stojí u řeky, věděla, že bude sledovat její odlet. Vytlačila to z mysli, všechno, a plavně se vznesla nad koruny stromů k obloze.

Teprve až uviděla kouř stoupající z komína svého domu a dvě šedivé střely, což byli její psi běžící po sněhu k jezeru, pocítila, jak se jí sevřelo hrdlo.

Teprve až spatřila vyjít z domu postavu a pomalu kráčet ve stopách psů, cítila, jak se jí oči zalily slzami.

Roztřáslly se jí ruce, takže se musela přinutit je uklidnit a přistát. Čekal na ni. Muž, jenž vkročil do jejího života jako otec, když její vlastní z něj odešel.

„Něco mi říkalo, abych sem přišel.“ Jacob si prohlížel její obličej. „Něco se stalo.“

„Ano.“ Přikývla a sehnula se ke psům, aby se s nimi potěšila. „Něco se stalo.“

„Pojď dovnitř a pověz mi to.“

Teprve až byla uvnitř, v teple, když jí uvařil čaj a dal vodu psům, teprve když ji bez jediného slova vyslechl, teprve potom se zhroutila a rozplakala.